

Luceafărul durerii

Bragagiu

În mijlocul de iarnă și de frig,
În centrul căsăpirilor de Țară,
Într-un popor retras de la câștig
A răsărit în grai o primăvară.

În lumea năpădită de artiști
A încercat o floare să ne vină,
Dar noi o ascultam atât de triști
C-o umbră a-nvelit-o de lumină.

Și în parfumul florilor de tei
Pe lacul risipirilor de Lună
Stele ca ochi albaștri de femei
În văz de îngeri razele-și adună.

În basmul melodiei de cuvânt
Plecau din care păsări călătore
Se legăna un codru de argint
Încărunțit de lacrimi și plecare.

Din ce povară oare ni s-a dat
Să știm în întristare frumusețea
Ori, poate, singuri noi ne-am blestemat
Că socotim frumoasă doar tristețea.

Durerea unui neam de veci s-a strâns
Și tescuită-ntreagă-n poezie
În noapte ca Luceafăr s-a aprins
Să ne vedem mâhnirea noastră vie.

Ne freamătă necuntenul amar
El din înalt peste-amăgiri buiece,
Iar noi oftăm de-o viață în zadar
Și chinul nu dorește să ne sece.

Privirile le semănăm pe jos
Cu-acordul supușeniei de spice
Doar versul lui atât de dureros
Mai poate ochii noștri să-i ridice.

Dar cade iar Luceafărul de sus
Ca lacrima scăpată-n suferință
Și plânge-n noapte cu un glas răpus

POEZII ONLINE

În inimile noastre-o mioriță.
Victor Bragagiu
victorbragagiu.blogspot.com